

[Øllgaard]

nemsnitlig lønmodtagerindkomst. Det betyder, hvis man regner videre, at der mangler det forskrækkeligt store beløb 5 mia kr. årlig i, at der blot er ligevægt rent indtægtsmæssigt disse befolkningsgrupper imellem. Dertil kommer, at man burde snakke mere om et betragteligt beløb, der burde være til rådighed til aflønning af den øgede arbejdsstyrke, der burde være råd til at sætte ind i husdyrbruget. Jeg ser i hvert fald underbemandingen i landbruget, som den har udviklet sig, som et stort problem både rent driftsmæssigt og effektivitetsmæssigt – og dermed selvfølgelig økonomisk – men også fysisk og psykisk. Endvidere burde der være et beløb til forrentning og afdrag af de investeringer, vi burde være i gang med, hvis vi skal gøre os nogle forhåbninger om igen at komme på nogenlunde niveau med specielt vore konkurrenter i Holland. Det vil kræve investeringer i en betydelig udbygning af vores landbrugsapparat.

Jeg nævner disse tal for lige at antyde, hvor stor en opgave det egentlig er, vi snakker om, når vi snakker om den opgave, som består for folketinget i at få situationen i landbruget rettet op. Jeg gør mig ingen forestillinger om, at disse beløb vil kunne fremskaffes, da slet ikke til udbetaling ved kassen her og nu. Tværtimod forestiller jeg mig, at den opgave kun kan løses ved en kombination af mange foranstaltninger. De to vigtigste er altså på indtægtsfronten og på omkostningsfronten.

Men de to lovforslag, vi her behandler, lovforslag nr. L 119 og L 120, er da et skridt på vejen, og derfor kan vi medvirke til gennemførelsen.

Grove (KF):

Jeg har før fra denne talerstol advaret regeringen imod den landbrugspolitik, som regeringen førte. Vi husker alle december 1979, da man var af den formening i socialdemokratiet og i regeringen, at alt gik godt i landbruget, og at man skulle påføre landbruget en særskat. Vi husker foråret 1980, da landbrugsministeren oplyste, at selvfølgelig var der lidt problemer i landbruget; der var 1.000–2.000 landmænd, der måske var kommet lidt i klemme. Nu hører vi socialdemokratiets landbrugsordfører, hr. Stavåd, stå her på talerstolen og sige, at nu er det

30.000–40.000 landmænd, det drejer sig om der skal have hjælp. Det er resultatet af socialdemokratiets landbrugspolitik i løbet af godt et år.

Resultatet ser vi også ude i landet. Mange landmænd mærker det, fordi de er gået fra deres gårde, som er gået til tvangsauktion. Kører vi rundt i landskabet, begynder de tomme gårde at vise sig. Tomme gårde, der har et stort produktionsapparat, der står uvirksomt hen. Det er resultatet for samfundet, at vi har et stort produktionsapparat, der nu ikke længere fungerer. Resultatet for landmandsfamilien er, at de er gået fra hus og hjem eller måske sidder i usikkerhed om, hvornår det sker. Der er usikkerhed om fremtiden. Man kan sige, at det, socialdemokratiet lægger frem her i dag, måske kan få nogle til at sidde lidt længere – sidde lidt længere i usikkerhed.

Jeg tror, der er mange regnskabskonsulenter, der, når de gør regnskabsresultatet op for landbrugerne, vil sige til den enkelte landmand: I bliver nødt til at sætte besættningen ud, for den giver underskud hver eneste dag. I bliver nødt til at sætte den ud og købe statsobligationer. Det er den eneste måde, I kan redde jer igennem på.

Det er en trist udvikling, men man kan vel ikke sige til regnskabskonsulenten, at det er et dårligt råd, han giver, for det vil give landmændene betydelig bedre indtægt.

De to lovforslag, vi nu behandler, har vi hørt er resultatet af en aftale, der er indgået med landbruget. Men der var vel også nogle forudsætninger for den aftale, der er indgået. Der er noget om, at der fortsat skulle være uændrede omkostninger her i Danmark. Vi kan så spørge landbrugsministeren: står de forudsætninger til troende i det kommende år? Vil landbrugsministeren sige, når overskomsterne tyder på en stigning på 8–10 pct., at det er under de forudsætninger, landbruget gik ind i denne aftale?

Det bliver vel nok svært at forklare den enkelte landmandsfamilie, at det er rimeligt med en indtægtsstigning i gennemsnit i dette samfund på en 8.000–10.000 kr., hvorimod landbruget må forudse, at de måske i bedste tilfælde får en indtægtsstigning på 1.000 kr. Og så er det jo ikke i forhold til en normal indtægt; det er en indtægt, der ligger omkring 23.000 kr. i gennemsnit, der vil stige helt op til 24.000 kr. Det bliver nok svært at